

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. 2.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.. » 2.50

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔ. ΕΡΜΟΥ—261

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΛῆ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΥΣΕΒΕΙΑ.

Ἡ εὐσέβεια παράγει ἅπαντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαθὰ τὰ καθιστῶντα τὸν ἄνθρωπον πράγματι εὐτυχῆ· ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ ἀσέβεια ἐπιφέρει πάντα τὰ δυστυχήματα καὶ καθιστᾷ αὐτὸν ταλαίπωρον διὰ παντός. Ἡ εὐσέβεια διὰ μὲν τῆς ἐγκρατείας λ. χ. τῆς φιλοπονίας, τῆς αὐταρκίας κτλ. προάγει τὴν ὑγίαν τοῦ πνεύματος· διὰ δὲ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τῶν ἀντικειμένων καὶ τῆς ἀκριβοῦς φάσεως τῆς ἀληθείας ἀναπτύσσει καὶ ἐνισχύει τὴν διάνοιαν καὶ τέλος διὰ τῆς πιστῆς ἐκτελέσεως τῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον ἡμῶν καθηκόντων ἐπιφέρει τὴν εἰρήνην τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως. Καὶ πάλιν, διὰ τῆς νηφαλιότητος καὶ τιμιότητος, τῆς φρονήσεως καὶ φιλοπονίας ὁ εὐσεβὴς εὐδοκμεῖ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του καὶ ἐξασφαλίζει δι' ἑαυτὸν φήμην ἀγαθὴν, γενικὴν ἐμπιστοσύνην καὶ βίον ἐνάρετον· πρὸς δὲ καὶ παρηγορίαν ἐν ᾧρα θλίψεως, καρτερίαν ἐν ταῖς δοκιμασίαις, ἀνάπαυσιν ἐν τῷ θανάτῳ καὶ μακαριότητα πέραν τοῦ τάφου.

Ἡ εὐσέβεια οὐδένα ἐνοχλεῖ, οὐδένα ζημιοῖ, οὐδένα καταστρέφει· οὐδενὸς τὴν ὑγίαν προσβάλλει, οὐδενὸς τὴν διάνοιαν ἐξασθενεῖ, οὐδενὸς τὴν συνείδησιν ταράττει, ἀλλ' ἀπεναντίας, οὔτε τὰ πάθη ὑποκινεῖ, οὔτε τὴν τιμὴν ἐλαττώνει, οὔτε γίνεται ποτὲ ἀντικείμενον πικρᾶς μεταμελείας. Οὐδέποτε ᾤθησέ τινα εἰς τὴν πενίαν ὡς ἡ ἀσέβεια διὰ τῆς μέθης, τῆς ἀσωτείας, τῆς ὀκνηρίας καὶ ἐν γένει τῆς κακίας, οὐδὲ ᾤδήγησέ ποτὲ τινα εἰς τὸ πτωχοκομεῖον ἢ εἰς τὰς φυλακάς, ἢ τὴν λαιμοτόμον, ἢ εἰς πρόωρον θάνατον. Οὐδέποτε ἐπιφέρει δεινὰς ἀσθενείας

σωματικὰς ἢ διανοητικὰς ἀλλ' ἀπαιτεῖ ὅ,τι ἕκαστος φρονίμως σκεπτόμενος πιστεύει ὅτι δι' αὐτοῦ θέλει ἀπολαύσει εὐτυχίαν καὶ γεναιότητα. Εἶναι δὲ ἀληθὲς ὅτι ἡ εὐσέβεια δὲν ὑπόσχεται ἐντελεῖ ἀπαλλαγὴν τῶν παθημάτων καὶ τῶν δοκιμασιῶν ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδὲ προφυλάττει τὸν ἄνθρωπον ἐντελῶς κατὰ τῶν ἀσθενειῶν, τῶν θλίψεων καὶ τοῦ θανάτου καὶ ὁμῶς οὐδὲν δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ὅσον αἱ ἀρεταὶ ἅς ἡ εὐσέβεια ἀπαιτεῖ καὶ ἀναπτύσσει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Δυστυχῶς πολλοὶ ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τῆς εὐσεβείας καὶ ἐγκωμιάζουσιν αὐτὴν ἐπαινοῦντες πάσας τὰς ἐξ αὐτῆς προερχομένας ἀρετάς καὶ ὁμῶς ζητοῦσι τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν διὰ παντός ἄλλου μέσου ἢ διὰ τῆς εὐσεβείας.

Ο ΤΟΥΡΚΟΦΑΓΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ.

(καλλιτεχνικὴ σκιαγραφία).

Ἐν ἡ ἐποχῇ ἡ πρὸς τὸν πρακτικισμόν καὶ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας τάσις ἀναστέλλει τὴν προαγωγὴν τῶν ὠραίων τεχνῶν, ὧν ἡ περιωπὴ ἀποβαίνει ἢ ὑποστάθμη τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς συγχρόνως τῶν κοινωνιῶν ἀναπτύξεως, φρονοῦμεν ὅτι ἡ νεωτέρα τέχνη, ἥτις ἀτυχῶς φέρει ἀτομικὸν μᾶλλον ἢ ἐθνικὸν χαρακτῆρα, δεόν ἵνα τυγχάνῃ ἠθικῆς καὶ ἐνισχύσεως, ἀφοῦ οἱ ἀρμόδιοι οὐδόλως ἢ ἄνευ στοργῆς ἐμερίμνησαν περὶ τῆς ὑποστηρίξεως καὶ παγιώσεως αὐτῆς. Λυπηρὸν ἐπ' ἀληθείας, ὅτι ἐν τῇ πρωτογενῇ ταύτῃ γῆ, ἐξ ἧς ἔρρευσεν ὁ ἀρχαῖος πολι-

τισμός και εξωγόνησε την νεκρωμένην ανθρωπότητα, αι ωραίαί τέχναι βιοῦσιν ὡσεὶ ἀπόβλητοι και προγεγραμμένοι παρθένοι ἀσθενεὶς και ἄνευ περιθάψεως.

Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης ὀρμώμενοι παρατίθεμεν ὧδε τὴν περιγραφὴν εὐφυοῦς τινὸς πλαστοργήματος, ὅπερ ἐσχάτως ἐδημιούργησεν ἡ εὐστροφος και γλαφυρά γλυφίς τῶν διαπρεπόντων παρ' ἡμῖν καλλιτεχνῶν ἀδελφῶν Φυτάλη.

Τὸ κομψὸν και χάριεν τοῦτο σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖον ἐν ἄλλῃ ἀνεξαρτητοτέρου πνεύματος ἐποχῇ δὲν ἤθελε παρελθεῖ οὕτως ἐν σιγῇ, παρίστησι τὸν Νικηταρᾶν φέροντα ἐπ' ὤμων Ἀλβανὸν πεπληγωμένον, ὠχρὸν, ἀσθενῆ, ἐτοιμοθάνατον κρατοῦντα τῇ δεξιᾷ μικρὰν κοπίδα ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐπιδακτυλίου βόστρυχον εἰς αὐτόν, ὅστις ἡμιστραμμένον ἔχων τὸ πρόσωπον αἶρει ἐπὶ τοῦ Ἀλβανοῦ τὸ βλέμμα αὐστηρὸν και ἀπειλητικόν, ἀλλ' ἀτάραχον.

Πρὶν ἢ προσῶμεν εἰς τὴν μερικὴν τοῦ ἔργου ἀνάλυσιν, ὅπερ ἄλλως παρίστησι τὴν ἀρχέγονον ιδέαν τοῦ καλλιτέχνου ἐνσεσαρκωμένην ἐν πρωτοτύπῳ, θεωροῦμεν ἐπάναγκας νὰ προτάξωμεν βραχὺ τι ιστορικὸν ἐπεισόδιον, μεθ' οὗ ἔχει ἄμεσον σχέσιν τὸ ὑπ' ἐξέτασιν καλλιτέχνημα.

Κατὰ τὴν διάσημον ἐκείνην μάχην καθ' ἣν εὐάριθμοι Ἕλληνες κατέβαλον τὰ στίφη τοῦ Δράμαλι, ὁ ἀτρόμητος Νικηταρᾶς μετὰ τῶν διακοσίων αὐτοῦ ἀνδρῶν περιεφέρετο εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐχθρῶν διασπείρων τὸ πῦρ και τὸν ὄλεθρον. Ἡ μάχη διήρκεσεν ἀπὸ μεσημβρίας μέχρι ἐσπέρας. Ἀπειρηκότες ἐκ τῆς σφαγῆς αἱ ἀνδρείοι πολεμισταὶ συνῆλθον ἐν τῇ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους παρεμβολῇ φοβούμενοι αἰφνιδίαν τυχρὴν ἐπιθεσιν ἄλλων ἐχθρῶν, οὗς κητεδίασκον ὁ λέων τῆς Πελοποννήσου Κολοκοτρώνης, στρατοπεδεύων τότε περὶ τὸ Ἄργος. Ὁ ἀκάματος Νικηταρᾶς περιελθὼν τὸ στρατόπεδον και ἐξάρας τὸ φιλοπόλεμον και καρτερικὸν τῶν στρατιωτῶν ἐνέπνευσεν αὐτοῖς νέον θάρρος, νέας δυνάμεις. Εἶτα ἀποσυρθεὶς ἐκεῖ που σύνοους, μελετῶν

Ὁ Τουρκοφάγος Νικηταρᾶς.

ἐκ νέου καταστροφῆς και πολέμου, και βαιίνων πρὸς τὰ λείψανα τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου συνήντησεν ἀνὰ τὴν λόχμην Ἀλβανὸν τραυματίαν, λειπόψυχον, γογγύζοντα ὑπὸ τῆς ὀδύνης και κυλιόμενον αἰμόφυρτον. Εἶδεν οὗτος τὸν ἀντιπαρερχόμενον Νικητᾶν, ὃν ἠγνόει ὡς τοιοῦτον. Ἦγειρεν ὠχρὸν τὴν κεφαλὴν και ἐδέετο αὐτοῦ, ὅπως τῷ ἀποκόψῃ τὸν λαϊμὸν συντέμνων οὕτω τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου. Ἄλλ' ὁ Νικηταρᾶς στάς ὑπερηφάνως πρὸ τοῦ Ἀλβανοῦ «Μωρὲ, τῷ εἶπεν, εἶμαι στρατιώτης και ὄχι δῆμιος. Ἐλθέ θά σε ὀδηγήσω εἰς τὸν ἱατρὸν τοῦ στρατοπέδου μας, διὰ νὰ σε θεραπεύσῃ». Εἶπε και κάμψας τὸ γόνυ ἔλαθε τὸν τραυματίαν ἐπὶ τῆς βράχως και ἐβάδιζεν εἰς τὸν προμαχώνα. Ἐν τούτῳ ὁ Ἀλβανὸς ἀκούσας πολλοὺς ἐξ ὀνόματος προσφωνούντας τῷ Νικηταρᾷ, ἠρώτησε ὁποῖαν συγγένειαν ἔχει μετὰ τοῦ περιωνύμου ἐκείνου Νικηταρᾶ, οὗ τὸ ὄνομα μετὰ τρόμου ἐφέρετο εἰς τὰ στόματα τῶν πολεμίων. Μαθὼν δὲ παρὰ πάντων προσδοκίαν ὅτι αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ Νικηταρᾶς, ὁ φοβερός ἐκεῖνος πολεμιστῆς και θαυμάσας τοῦ ἀνδρός τὸ γενναῖόν ψυχον ἐδάκρυσεν ὑπὸ συγκινήσεως και ἐξαγαγὼν μικρὰν κοπίδα ἀπεπειράτο ν' ἀφέλῃ λάθρα βόστρυχον ἐκ τῆς κόμης τοῦ ἥρωος εἰς ἐνδειξὴν εὐγνωμοσύνης.

Ἄλλ' ἡ κοπίς διευθυνομένη ὑπὸ χειρὸς ἐξασθενημένης ἤγγισε τὸ δῆμα τῆς κεφαλῆς τοῦ Νικηταρᾶ, ὅστις βλέψας «Εἶσαι ἄπιστος, μωρὲ Ἀλβανὲ, τῷ παρατηρεῖ, ἐγὼ θέλω νὰ σε σώσω και σὺ μελετᾷς νὰ με φονεύσῃς;». Ἐδάκρυσε συγκινημένος ἐπὶ μᾶλλον ἐκεῖνος και ἐδείξε μετὰ παραπόνου τὸν πλόκαμον, ὃν διεβεβαίαι, ὅτι θέλει διατηρήσει κειμήλιον τιμαλφές, μαρτύριον τοιοῦτου ἠρωϊσμοῦ.¹

¹ Σημ. Τὸ κειμήλιον τοῦτο τοῦ βόστρυχου θανῶν ὁ Ἀλβανὸς παρέδωκε τῷ Παναγιώτῃ Ἱατρικῷ, τῷ και συμμετασχόντι τῆς μάχης ἐκείνης, ὅστις μεταγενέστερον ἐπίδεικνύων αὐτὸ διηγήθη τὸ γεγονός εἰς τὸν φιλέλληνα Ἐλβετὸν Βετᾶν, διατελέσαντα μυστικὸν γραμματεῖα τοῦ ἀειμνήστου Καποδιστρίου. Ἐκ στόματος δὲ τοῦ Βετᾶν ἐθρυλλεῖτο ἡ ἀξιωματικὸς αὐτῆς πράξις τοῦ ἥρωος.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνεκδότου τούτου, ὁ καλλιτέχνης, ὅστις γνωρίζει νὰ ἀρούηται τὰς ἐμπνεύσεις ἐξ εὐγενοῦς πάντοτε πηγῆς, ἐξόφανε διαπλάσας τὸ ἔργον, δι' οὗ κατ' ἐξοχὴν ζητεῖ νὰ παραστήσῃ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ μὲν ἥρωος ἀπειλεῖ, ὁ δὲ τραυματίας ἐξηγεῖται. Ἄλλ' εἰ και μόνον τὴν ἀρχικὴν ιδέαν ἀπλῶς ἐσωματοποίησεν διὰ τοῦ προπλάσματος, οὐχ ἦττον ἐπ' αὐτοῦ εὐρίσκει τις ἐγκράτειαν και σπουδὴν βαθεῖαν τῶν ἀναλογιῶν τοῦ σώματος και τῶν ἀνατομικῶν κανόνων, ἀκρίβειαν περὶ τὸ διάγραμμα ἱκανὴν, ὡς και περὶ τὴν διάταξιν τῆς ἀναβολῆς, ἥτις και τοὶ πολύπτυχοι ἀφίησιν ἐνιαχοῦ καταφανεῖς τὰς ἐσωτερικὰς γραμμὰς τοῦ σώματος. Ἐκ τοῦ ἐντόνου και νευρώδους τοῦ σώματος, τῆς ἐξοχῆς τῶν μύων και ὀστέων, ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς καθόλου στάσεως νομίζει τις ὅτι ἡ ζωὴ ῥέει ὑπὸ τὰς φλέβας τοῦ Νικηταρᾶ, ὃν παρίστησι τύπον ἀληθοῦς ἥρωος τῆς μεγάλης ἐκείνης γενεᾶς τῆς ἐπαναστάσεως, ἐνῶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ τραυματίου ἐκφράζεται διὰ τῆς εὐφυοῦς συσπάσεως τῶν ὀφρῶν και τῆς συστολῆς τοῦ μετώπου τὸ βαθὺ ἄλγος και ἡ συγκίνησις, μεθ' ἧς ἀτενίζει τὸν ἥρωα. Νομίζει τις ὅτι ἐπιθανάτιος ὠχρότης ἐπεκάθισεν αὐτοῦ.

Ἐν συνόψει εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο σύμπλεγμα εὐρίσκει τις εἰκόνα εὐγλωττον ἠρωϊσμοῦ, χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως και εὐγνωμοσύνης. Καταλήγοντες συγχαίρομεν τοῖς ἀδελφοῖς Φυτάλη ἐπὶ τῇ εὐφυίᾳ τοῦ ἔργου, προτρέποντες αὐτοὺς ὅπως μεταφέρωσι τὸ ἐπιτυχές τοῦτο πλαστοῦργημα εἰς φυσικὸν μέγεθος ἐνθα ἡ φαντασία αὐτῶν θέλει βεβαίως ἐτιμᾶλλον ἐγκαταμίξει τὴν φυσικὴν ἀλήθειαν μετὰ τοῦ ἰδανικοῦ κάλλους και ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ μεθ' ἧς προσπαθοῦσι νὰ περιαγάγωσιν εἰς τὴν ἀριόζουσαν περιωπὴν τὴν νέαν καλλιτεχνίαν ὑπὲρ ἧς πρῶτοι ἐνταῦθα πολλὰ ἐμύθησαν, και ἥτις ἐκ τῆς ὀλιγορίας τῶν ἀρμοδιῶν κινδυνεύει νὰ καταπέσῃ.

Εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθαι, ἀν' ἡ Κυβέρνησις υἰοθέτει τὸ ἑλληνοπρεπὲς τοῦτο ἔργον, διαϊωνίζουσα οὕτω και μεταδιδούσα ταῖς ἐπελευσομέναις γενεαῖς εἰκόνα ἀπαρμηίλου ἠρωϊσμοῦ και αὐταπαρνήσεως, οἷα ἐχαρακτήριζε τοὺς λέοντας ἐκείνους τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Κ. Φ. Σ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ὁ μεγαλειότερος ἡγεμὼν τοῦ κόσμου, ὁ ἀρχαῖότερος και συγχρόνως ὁ νεώτερος πάντων, εἰς ὃν οὐ μόνον οὐδεὶς ἀντίσταται ἀλλὰ και πάντες ἐκόντες ὑποτάσσονται, σφόμενοι ὑπὸ ἄκαταμαχῆτου κλίσεως εἶναι ἡ καλλονή! Οἱ ποιηταὶ ὑμνήσαν τὴν ὠραιότητα καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς φάσεις. . . . ἐκτὸς μίας! Ἐνεκωμιάσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ σχῆμα, τὸ

χρῶμα τὸ ἀπαστράπτον ἢ θωπεῖον βλέμμα των. Ἐξύμνησαν τὴν εὐγένειαν τοῦ μετώπου, τὴν ἀλαζονίαν τῆς ῥινός, τὸν χρωματισμὸν και τὸ λεῖον τῶν χειλέων, τὴν λεπτότητα τοῦ πώγωνος.

Περιέγραφαν τὴν χάριν τοῦ λαίμου, τὴν εὐκαμψίαν τοῦ σώματος και τὴν λευκότητα τῆς χειρὸς ἀλλ' ἐλησμονήσαν νὰ ὀμιλήσωσι περὶ τῶν ὀνύχων! και μ' ὅλα ταῦτα οἱ ὄνυχες δὲν εἶναι μία τῶν πρωτίστων καλλονῶν τῆς χειρὸς; ὑπάρχει χεῖρ, ἔστω και αὐτὴ ἡ τῆς Ἀφροδίτης, ἣν θά ἐτόλμα τις νὰ ὀνομάσῃ καλὴν, ἐὰν τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων αὐτῆς ἦσαν παρεμορφωμένα δι' ὀνύχων ἀμαυρῶν, χονδροειδῶν, ἐστρεβλωμένων ἢ και ἐστερημένην τοῦ χρυσίου τοῦτου κόσμου δι' οἰανδήποτε αἰτίαν;

Ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου τίς χεῖρ δύναται νὰ ἐκλειφθῇ ὡς δυσειδής, ἐὰν οἰοσθήποτε και ἀν' ἦναι ὁ σχηματισμὸς τῆς τοῦ χρώμα ἢ και ἡ ἡλικία εἶναι κεκοσμημένη διὰ κομψῶν καλλιμόρφων ὀνύχων ἐρυθρωτῶν, οὔτε πολὺ σκιερῶν, οὔτε πολὺ διαφανῶν, ἐχόντων ῥάχιν ἐπιμήκη και ἡδέως πως καμπυλωμένην κατὰ τὰς γωνίας;

Ὁ καλὸς ὄνυξ συνοῖ ἐν ἑαυτῷ τὰ ἐξῆς τρία συνήθη τῆς τελειότητος προσόντα: τὴν καλλονὴν, τὴν χρησιμότητα και τὴν ἰσχύν.

Ὁ ὄνυξ πρέπει νὰ εἶναι χαρίεις, ὡς πέταλον ῥόδου ἰσχυρός, ὡς ἐργαλεῖον και ἐπιφόβος, ὡς ὄπλον.

Οἱ ὄνυχες ἀνάμφισθητῶς χρησιμεύουσιν ὡς ἐργαλεῖα. Ἡ χεῖρ πιεῖ εἰς ἰσχυρότερον και οἱ δάκτυλοι εἶναι εὐστροφώτεροι, ὅταν αἱ προσπάθειαι τῆς συγκεφαλαιούνται και συγκεντρώνονται, οὕτως εἶπεῖν, εἰς σειράν καλῶς ὁργανισμένων ὀνύχων.

Εἶναι ὡσαύτως ὄπλον και πληγώνουσι πολυτρόπως ἕκαστος γνωρίζει ποῖα ἔχνη δύναται νὰ ἀφήσῃ ἐπὶ προσώπου ἐχθροῦ και ἡ λεπτοφυσέστερα χεῖρ και εἶναι βεβαίον ὅτι ἡ κερατώδης τοῦ ὄνυχος οὐσία εἶναι τοξική. Ὁξὺ δηλητήριο, ἐὰν λειφθῇ εἰς μεγάλην δόσιν, βραδὺ δὲ και φαρμακάδες ἐὰν λαμβάνηται εἰς μικράς ὡς πολλάκις πολλοῖς συμβαίνει, οἷτινες ὡς λιμοκτονούντες λέοντες κατατρόγωσι συνεχῶς τοὺς ὄνυχας των ἀλλ' ἡ συνήθεια αὐτῆ ἐκτὸς τοῦ ὅτι βλάπτει τὴν ὑγείαν, ἀλλ' ἐπιφέρει εἰς τὸ σῶμα και τὴν φυσιογνωμίαν οἰκτρά ἀποτελέσματα.

Ὁ συρμός (mode), διότι ὁ συρμός ἔχει τὴν ἀδιακρισίαν νὰ ἀναμιγνύηται παντοῦ, ὁ συρμός λέγω μᾶς ἔφερε πρὸ τινῶν ἐτῶν εἰς διενέξεις πρὸς τοὺς ὄνυχας μας. Ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς τελειοποιήσεως ἀφίνει αὐτοὺς νὰ αὐξάνωσιν εἰς σχῆμα γελοῖον και διὰ τὴν πρόθεσιν και διὰ τὰ ἀποτελέσματά του. Οἱ ὄνυχες μηχανθῆντες οὕτω ὑπὲρ τὸ δέον διδούσιν εἰς τὴν χεῖρα εἴτε τοῦ ἀνδρός, εἴτε τῆς γυνακὸς ἐξωτερικὸν ποδὸς δυδακτύλου βραδύποδος.

Οἱ πολὺ βραχεῖς ἀφ' ἐτέρου ὄνυχες δεικνύουσι τοὺς δακτύλους ὁμοίους πρὸς ἀμορφα σχεδιάσματα μᾶλλον ἢ πρὸς δακτύλους.

Οἱ, ὡς πενθοῦντες, περικυκλωμένοι διὰ μελανῆς

ταινίας είναι δείγμα τῆς καθαριότητος τοῦ κτήτορος αὐτῶν.

Τέλος διὰ τοὺς ὄνυχας ὡς καὶ διὰ πᾶν ἄλλο δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ τέχνη δὲν συνίσταται τὸσφ εἰς τὸ καλλωπίζειν τὴν φύσιν ὅσφ εἰς τὸ καλλιιεργεῖν καὶ τιμᾶν αὐτήν.

MISS COCKETT.

ΤΕΛΕΓΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΥΙΟΥΣ.

Ὅσφ τὸ καθ' ἡμᾶς φίλτατά μου, νεώτατα ἔτι, οἱμοὶ ἔταν θά με ἀπώλεσητε, ἀνακαλεῖτε ἐνίοτε εἰς τὴν μνήμην σας τοὺς λόγους μου τούτους. Ἐστὲ ἐσσεὶ ἡνωμένοι. Οὐδὲν συμφέρον ἄς μὴ σᾶς χωρίσῃ ποτέ. Ἀγαπάτε τὴν μητέρα σας καὶ φροντίζετε περὶ αὐτῆς· περιποιεῖσθε αὐτήν. Πρὸ πάντων δὲ ἐστὲ τίμιοι, ἀληθεῖς, εὐλικρινεῖς· τὸ ὄνομα τῆς οικογενείας σας οὐδέποτε ἄς κηλιδωθῇ. Γίνεσθε ἀξιοὶ αὐτοῦ.

Ἐάν ποτε πλουτῆσθε ἀπορρίψατε ἀφ' ἐαυτῶν πᾶσαν σκέψιν ματαιότητος· τηρεῖτε πάντοτε ἀνεξαρτησίαν χαρακτῆρος· ἐστὲ οικονομοὶ, σώφρονες· μὴ δημιουργήτε εἰς ἐξυτοὺς ἀνάγκας τεχνητάς· ὁ τίμιος ἀρκεῖται ἐν τῷ ὀλίγῳ. Ἀγνοῶ τί θὰ σᾶς συμβῇ μετ' οὐ πολὺ· πλὴν ὅ, τιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ μάθετε νὰ ρυθμιζήτε τὰς ἀνάγκας σας ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ἐστὲ ἄνδρες· ἄνδρες ἐλεύθεροι! καὶ ἂν

ποτε τύχη νὰ διοικήσητε τοὺς ὁμοίους σας, μὴ θάμβωθητε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα. Ποτὲ μὴ φέρεσθε ὡς δούλοι πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, πάντοτε δὲ εὐμενεῖς ἐστὲ πρὸς τοὺς λοιπούς. Καὶ ἂν ποτε ἡ θεῖα πρόνοια σᾶς ἐκλέξῃ διὰ νὰ προσφέρητε ὑπηρεσίας τῇ πατρίδι σας εὐχαριστήσατέ τὴν ἐκ καρδίας διότι σᾶς ἐξέλεξεν ἐκτελεστάς τῶν σχεδίων τῆς· χωρὶς οὐδεμίαν σκέψιν ὑπερηφανείας νὰ εἰσχωρήσῃ ἐν ὑμῖν. Οἱ κενόδοξοι καὶ οἱ κόλακες εἶναι οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῆς φιλάτης πατρίδος μας.

Ἐρζεγοβίνεοι¹.

«Πᾶς ὁ ὑψὼν ἐξυτὸν ταπεινωθήσεται· καὶ ὁ ταπεινῶν ἐξυτὸν ὑψωθήσεται».

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ο ΕΛΕΩΝ ΠΤΩΧΟΝ ΔΑΝΕΙΖΕΙ ΘΕΩ.

Ἡ αἰδήμων οὐκὰ πᾶσαι καὶ αὐτοῦ τῶ ἐπαύτου τὴν τύχην ζηλεύουσα.

Μάλιστα, ἀγαπητόν μοι τέκνον, Ἐρρίκε, εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνη. Γινώσκω ὅτι σοὶ εἶναι βαρὺ, πλὴν εἶναι ἀνάγκη· οὕτως ὠμίλει πτωχὴ χήρα κοιτο-

μένη ἐν μικρῷ χθαμαλῷ οἰκίματι· τὰ δάκρυα κατέρρευον ἐκ τῶν παρειῶν της, ἐν ᾧ ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ! Ἴδου υἱέ μου, οὐδὲν ἄλλο μέσον ὑπάρχει. Εἶμαι ἤδη ἀσθενής· πᾶν, οὐτινος ἡδυνάμεθα νὰ στερηθῶμεν, τὸ ἐπωλήσαμεν, ἡδὴ δὲν μένει ἢ ὁ μικρός σου ἀδελφός καὶ ἐγὼ νὰ ἀποθάνωμεν ὑπὸ τῆς πείνης. Ἀνάγκη νὰ πορευθῆς καὶ νὰ ἴδῃς ἂν θὰ εὖρης συμπαθεῖς ψυχὰς, ἵνα σοὶ δώσωσι τινας ὄβολους· ἐάν εἶχον τι νὰ φάγω, θὰ ἤμην ἡδὴ ὑγιής. Πορεύου ἀγαπητέ μοι Ἐρρίκε, πορεύου, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ· καὶ εἰς ἐμὲ εἶναι βαρὺ νὰ σὲ προτρέπω εἰς τοιαύτην πράξιν, ἀλλὰ τὸ βλέπεις καὶ σὺ, εἶναι ἀνάγκη, ἢ πρέπει ἐγὼ καὶ ὁ μικρός σου ἀδελφός νὰ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν· Ὁ δεκαετής περίπου τήνηλικίαν παῖς, γενναῖος καὶ ὑψηλόφρων,

ἔφριξεν ἐκ τῶν προτροπῶν τῆς μητρός του. Ἄν καὶ τρέμων ἀνελόγιζε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπαίτης, οὐδὲ λέξιν ὁμως εἶπε, ἀλλὰ θέσας τοὺς βραχίονάς του περὶ τὸν τράχηλον ἀπῆλλε σιωπηλός. Κλείσας τὴν

¹ Ἀφορμὴν λαμβάνοντες ἐκ τοῦ πρὸ καιροῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας διεξαγομένου ἀγῶνος τῶν Ἐρζεγοβινέων παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς δύο ἀνω εἰκόνας ἐπιφύλασσομενοι ἐν τῷ προσεχῇ φύλλῳ νὰ δώσωμεν στρεμύσεις, συντόμους πάντοτε, περὶ Ἐρζεγοβίνης εἰς τοὺς συνδρομητάς ἡμῶν.

θύραν δὲν ἤκουε πλέον τοὺς ὀδυνηροὺς γογγυσμούς καὶ ἀναστεναγμούς τῆς μητρός του· καὶ ἦτο σιωτήριον δι' αὐτὸν, ὅτι δὲν τοὺς ἤκουε, διότι ἡ καρδιά του πλήρης θλίψεως καὶ ὀδύνης ἐκινδύνευε νὰ διαρραγῇ.

Ἡ ὁδός, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ὁ οἰκίσκος, ἦτο ἐκ τῶν ἀποκέντρων τῆς φιλαδελφίας. Τὸ παιδίον ἐβάδιζεν ἐνταῦθα βραδέως· πολλοὶ ἄνθρωποι διέβαινον διὰ τῆς ὁδοῦ πλησίον του· οὐδεὶς ὁμως προσεῖχεν εἰς αὐτόν, ὅλοι παρήρχοντο ἐν σπουδῇ· ἕκαστος ἐσκέπτετο περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν πραγμάτων του. Ὅσφ ἀνέμενε, τὸσφ μάλλον κατεβάλλετο τὸ θάρρος του καὶ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ

αὐτὸν προσερχόμενον ἐστάθῃ καὶ μὴ ἐννοῶν τοὺς ἠσυχούς αὐτοῦ λόγους τὸν ἠρώτησε τί ἤθελε. Ὅτε δὲ ὁ Ἐρρίκος διὰ λυζούσης φωνῆς ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἐλεημοσύνην, συνετρίβῃ ἡ καρδιά τοῦ φιληθρώπου κυρίου. Τὸ ἀφελές καὶ ὑπὸ βαθέος ἐρυθρήματος κεκαλυμμένον πρόσωπον τοῦ παιδὸς περιβαλλόμενον ἀπὸ τὸ σεμνὸν αὐτοῦ ἤθος τῷ ἤρесе.

Δὲν φαίνασκι ἐπαίτης, εἶπεν εὐμενῶς, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ παιδός, τί σὲ παρώρμησεν εἰς ταύτην τὴν πράξιν;

Κύριε, εἶπεν ὁ παῖς, οὐδέποτε ἔπεινα χεῖρα ἐπαίτιδα, ἀλλ' ἡ ἀσθένεια τῆς μητρός μου με ἠνάγκασε νὰ τὸ πράξω σήμερον.

Θέα τοῦ Μοστάρ. (Ἐρζεγοβίνη).

ὁμιλήσῃ εἰς τινά. Ὅθεν ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς· ἐνίοτε ἴστατο προσβλέπον τοὺς διαβάτας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐάν τινὲς τὸ παρετήρησαν, οὐδεὶς ὁμως ἐστάθη νὰ τὸ ἐρωτήσῃ. Κλαῖον παιδίον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δὲν εἶναι βεβαίως ἀσύνηθες θέαμα· ἐκινδύνευε νὰ ἀπελπισθῇ καὶ τὰ δάκρυα κατέρρευον πάντοτε ἀφθονώτερα, ὅτε εἶδε κύριόν τινά, ὅστις βαδίζων βραδύτερον τῶν ἄλλων εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τρίγωνον πῖλον, ἐν δὲ τῇ χειρὶ ῥάβδον ἐκ καλάμου. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο τὸσφ γλυκὺ, ὥστε ὁ Ἐρρίκος ἀπέβαλεν ἐνώπιόν του πάντα φόβον καὶ πᾶσαν δειλίαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδός ἦσαν ἐρυθροὶ ἐκ τῶν δακρύων, ἡ φωνὴ του ἀσθενής καὶ τρέμουσα, διότι ἐπὶ δύο ἡμέρας δὲν εἶχε φάγει οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐφόρει πενηχρόν, ἀλλὰ κόσμιον ἔνδυμα. Ὁ κύριος ἰδὼν

Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πατήρ σου, ἠρώτησεν ὁ κύριος τοῦ ὁποίου ἡ συμπάθεια εἶχεν ἐξεγερθῆ.

Ὁ πατήρ μου ἦτο πλούσιος ἐμπορὸς ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, ἀλλὰ γενόμενος ἐγγυητής διὰ τινὰ φίλον του, ὅστις πλούσιος ὢν ἐχρῆσακόπησεν, ἀπώλεσεν ὅλην τὴν περιουσίαν του· μετὰ ἕνα δὲ μῆνα καὶ τὴν ζωὴν του ὑπὸ λίπης καὶ ἀσθενείας. Ἡ μήτηρ μου ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ ζῶμεν τώρα εἰς μεγίστην ἐνδειαν. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ μου ἐκτελεεὶ βερσεῖς ἐργασίας διὰ νὰ μᾶς διατηρήσῃ· καὶ ἐγὼ δὲ κερδίζω τι διὰ μικρὰς ἐργασίας, ὅσας εὐρίσκω· ἀλλὰ πρὸ δύο ἡμερῶν ἡ μήτηρ μου ἀσθενεῖ καὶ φοβοῦμαι μὴ ἀποθάνῃ (ἐνταῦθα ἔκλαιε πικρῶς). Οὐδένα φίλον ἔχομεν, δυνάμενον νὰ μᾶς βοηθήσῃ· δὲν ἔχω δὲ οὐτε τὸ θάρρος νὰ ὑπάγω πρὸς ἐκεῖνους, οὔτινες πολλὰκις

ἤρχοντο πρὸς ἡμᾶς καὶ νὰ εἶπω πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην ἐπικουρίας· πρὸ ἡμερῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρω ἐργασίαν, τὴν δὲ δὲν δύναμαι νὰ ἀφήσω τὴν ἀσθενή μου μητέρα· κύριε, ἐάν δύνασθε, βοηθήσατε τὴν πτωχὴν μου μητέρα. Ἡ ὄψις καὶ τὸ ἦθος τοῦ παιδός, τὸ ἀφελές καὶ χρηστὸν αὐτοῦ αἴσθημα εἴλωσαν ἐντελῶς τὴν καρδίαν τοῦ ξένου· ποῦ κατοικεῖ ἡ μήτηρ σου, ἠρώτησε, εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ; ὄχι ἀπήντησεν ὁ παῖς· βλέπετε εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ τὴν μικρὰν οἰκίαν τὴν τελευταίαν πρὸς τὰ ἀριστερά; αὐτὴ εἶναι ἡ κατοικία μας.—Προσεκάλεσας ἰατρὸν διὰ τὴν μητέρα σου;—Ὅχι ἀπεκρίθη ὁ παῖς βαρυθύμως κινῶν τὴν κεφαλὴν του· πῶς δύναμαι νὰ προσκαλέσω ἀφοῦ δὲν ἔχομεν χρήματα διὰ νὰ πληρώσωμεν καὶ αὐτὸν καὶ τὰ φάρμακα· ἰδοὺ ἔχεις εἶπεν ὁ ξένος προσφῶρον αὐτῷ τρία δολλάρια, τρέξε καὶ κάλεσον ἰατρὸν. Τοῦ Ἑρρίκου οἱ ὀφθαλμοὶ ἤστραψαν ὑπὸ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ψελλίζων διὰ φωνῆς μὲν ἀκουσμένης νύχαιστος καὶ ἐγεινεν ἄφαντος, ἐνῶ ὁ φιλάνθρωπος ξένος εὐθὺς ἐζήτησε τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ οἰκίαν.

Εὐεργεσίαι ἠδύχως καὶ εὐσεβῶς δοθεῖσαι εἶναι νεκροὶ ζῶντες ἐν τῷ τάφῳ, εἶναι ἄνθη ἱστάμενα ἐν τῇ καταγίδι, εἶναι ἀστέρες οὐδέποτε δύνοντες.

Ὁ ξένος εἰσελθὼν εἰς μικρὸν δωμάτιον οὐδὲν ἄλλο εὗρεν ἢ κλονομένην τράπεζαν, παλαιὰν τινα ἱματιοθήκην, εὐτελὲς κιβώτιον καὶ χθαμαλὴν κλίνην ἐν τῇ γωνίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας κατέκειτο ἡ ἀσθενής. Ἡ γυνὴ ἐφαίνετο πολὺ ἀδύνατος· παρὰ τοὺς πόδας τῆς ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκάθητο μικρὸν παιδίον καὶ ἔκλαιε ὡς ἐάν ἔμελλε νὰ διαρραγῇ ἡ καρδία του. Βαθέως συγκινημένος ἐπὶ αὐτῇ τῇ θεᾷ ἐπλησίασεν ὁ ξένος τὴν ἀσθενή καὶ μετὰ συμπάθειαν ἐζήτησε νὰ μάθῃ περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς. Ἡ χήρα διηγήθη εἰς αὐτὸν ὅλην τὴν κατάστασιν τῆς καὶ προσέθηκε μετὰ βαθέως στεναγμοῦ ἡ ἀσθενεία μου ἔχει βαθυτέραν αἰτίαν· οὐδεὶς ἰατρός καὶ οὐδὲν φάρμακον δύναται νὰ με βοηθήσῃ· εἰμαι μήτηρ δυστυχῆς· βλέπω ὅτι τὰ δύο τέκνα μου καὶ ἑκάστην βαθυτέρον ἐπιπίπτουσι εἰς τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν πτωχείαν, δὲν ἔχω δὲ πῶς νὰ τὰ βοηθῶ καὶ τὰ σώσω· ὁ θάνατος μόνον δύναται νὰ καταπαύσῃ τὰ δεινά μου καὶ ὅμως τὸν φοβοῦμαι, διότι ἡ σκέψις τι θὰ γείνουν τὰ τέκνα μου μετὰ τὸν θάνατόν μου, εἶναι φοβερά· ἐκ τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς συγκινήσεως δὲν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ περισσότερα. Ὁ ξένος, δὲν αὐτὴ ἐνόμιζεν ἰατρὸν παρεμύθησεν αὐτὴν δεῖξας τοσαύτην ἐγκάρδιον συμπάθειαν ὥστε αὐτὴ ἠσθάνθη ἀνακούφισιν τινα καὶ θάρρος. Δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζησθε οὐδὲ νὰ συλλογίζησθε ἄλλο, εἶπεν ὁ φιλάνθρωπος κύριος, ἢ τὰ τέκνα σου, τὰ ὁποῖα ἀκόμη ἔχουν ἀνάγκη τῆς βοηθείας σου. Θέλετε νὰ σὰς γράψω μίαν συνταγὴν; Ἡ πτωχὴ χήρα ἔλαβε τὸ προσευχητῆριόν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ παρὰ τοὺς πόδας τῆς καθημένου παιδός καὶ ἐκοψε τὸ λευκὸν ἐξώφυλλον· δὲν ἔχω ἄλλον χάρτην εἶπεν, ἴσως ἀρκεῖ οὗτος. Ὁ ξένος ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου

του μολυβδοκόνδυλον ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ χαρτίου γραμμὰς τινάς. Θὰ ἴδητε, εἶπε, ὅτι αὕτη ἡ συνταγὴ θὰ σὰς παράσχῃ μεγάλην ἀνακούφισιν καὶ ἐάν ἦναι ἀνάγκη θὰ γράψω καὶ δευτέραν· ἔχω πολλὰς ἐπιτίδας ὅτι ταχέως θὰ ἀναλάβητε. Θέσας τὸ χαρτίον ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀπῆλθε. Μόλις εἶχεν ἀπομακρυνθῆ οὗτος καὶ ὁ πρεσβύτερος υἱὸς ἐπανῆλθεν. Χαῖρε, εἶπεν, ἀγαπητὴ μήτηρ, προσελθὼν εἰς τὴν κλίνην τῆς καὶ τρυφερῶς φιλῶν αὐτήν· ἰδοὺ ταῦτα ἔλαβον παρὰ τινος φιλάνθρωπου ξένου ἐν τῇ ὁδῷ, τὴν αἰμαθ πλούσιοι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας· με ἔστειλε νὰ προσκαλέσω ἰατρὸν καὶ τὸ ἔχω πράξει, ἄλλως θὰ ἤμην ἐδῶ πρὸ πολλοῦ· ὁ ἰατρός θὰ ἔλθῃ ταχέως· ἦ δὲν εἶναι ἀληθές, ἀγαπητὴ μήτηρ, ὅτι τὴν ἡμέραν θὰ γείνης καλά; Ἐλθὲ, υἱέ μου, ἐλθὲ πλησιέστερον νὰ σὲ εὐλογῶ. Ὁ θεὸς οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τοὺς ἀθώους καὶ βοηθεῖ πάντοτε τοὺς πιστευόντας εἰς αὐτόν· εἶθε νὰ σὲ φυλάττῃ καὶ εὐλογῇ εἰς ὅλας τὰς πράξεις σου. Ἰατρός εὐμενῆς καὶ παρήγορος ἐλθὼν πρὸ ὀλίγου ἔγραψε δι' ἐμὲ συνταγὴν τὴν ὁποίαν εὐθὺς πρέπει νὰ κομίσης εἰς τὸ φαρμακεῖον· ἰδοὺ κεῖται ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ Ἑρρίκος λαβὼν τὸ χαρτίον καὶ ἀναγνώσας δις, ἀλλὰ, ἀγαπητὴ μήτηρ, τί εἶναι τοῦτο ἀνέκραξε· εἶναι ἡ συνταγὴ, υἱέ μου, ἣν ὁ ἰατρός κατέλιπε.—Ὅχι, ἀγαπητὴ μήτηρ ὄχι, ἀνάγνωθι· ὁ θεὸς ἤκουσε τὰς δεήσεις ἡμῶν. Ἡ μήτηρ λαβοῦσα τὸ φύλλον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ υἱοῦ τῆς ἐκπληκτὸς ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἀνεφώνησεν, ὁ Οὐάσιγκτων! Καὶ ἀληθῶς οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα, ὁ ξένος ἦτο ὁ εὐγενὴς Οὐάσιγκτων, ὁ ὁποῖος εἶχε γράψει ἐπὶ τοῦ φύλλου ἐπιταγὴν ἑκατὸν δολλαρίων ἐκ τοῦ ἰδίου ταμείου, ὅπερ ποσὸν ἔπρεπε νὰ διπλασιασθῇ ἐν ἀνάγκῃ. Ὁ ἰατρός ἦλθε ταχέως καὶ εἶδεν ὅτι θρηπτικὴ τροφή ἦτο ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ κάλλιστον φάρμακον· ἔφερον εἰς τὴν ἀσθενή καλὴν νοσοκόρον καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ δυστυχῆς χήρα ἦτο ὑγιής. Ὁ Οὐάσιγκτων τὴν ἐπεσκέπετο πολλὰκις, δεικνύων ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν υἱῶν τῆς ἐγκάρδιον συμπάθειαν· συνέστησεν εἰς αὐτὴν φίλους παρέχοντας ἐπικερδεῖς ἐργασίας· ἀνδρουθέντες δὲ οἱ υἱοὶ τῆς διωρίσθησαν εἰς θέσεις, ἐν αἷς διῆγον ἐντίμως οὐ μόνον ἑαυτοὺς διατρέφοντες ἀλλὰ καὶ τὸ γῆρας τῆς μητρός των τέρποντες.

Ἀγαπητὰ παιδιά, ἀναγινώσκοντα ταύτην τὴν ἱστορίαν περὶ τοῦ μεγάλου καὶ χρηστοῦ Οὐάσιγκτωνος, ἔχετε ἐν νῷ, ὅτι πᾶ ἀληθὲς μεγαλεῖον κεῖται εἰς τὸ νὰ ἐπισκέπτηται τις τὰ οἰκήματα τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πασχόντων φέρων παραμυθίαν καὶ χαρὰν. Ὁ Οὐάσιγκτων ἐπόησε πολλὰ τοιαῦτα ἔργα καὶ ὄχι μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἀληθῶς μεγάλοι καὶ εὐγενεῖς ἄνθρωποι ἠλέησαν τοὺς πτωχοὺς καὶ οὐδέποτε κατεφρόνησαν τοὺς ταπεινοὺς. Συμπεραίνω ὅτι πάντα τὰ ἀγαπητὰ παιδιά, τὰ ἀναγινώσκοντα ταύτην τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν ἐπιθυμοῦσι νὰ γείνωσι ποτε μεγάλοι καὶ εὐγενεῖς, ἀλλὰ γινώσκουσι ποῦ εἶναι ἡ καλλίστη ὁδός; Πάντες ἀκούουσι

τὸν λόγον τοῦ Σωτῆρος· «ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψοῦσεται».

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 5).

Η ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑ.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν ἀνακτόρων ἐκάθητο ὁ βασιλεὺς Βήλη, καὶ παρ' αὐτῷ ὁ φίλος του Θόρ-στεν ὁ παλαιὸς του ἐν τοῖς ὄπλοις ἐταῖρος· «—Ἡ ἐσπέρα προχωρεῖ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τὸ ὑδρόμελι μοι φαίνεται ἀπὸ τὸν χαλκὸν κρᾶνος μοι με βαρύνει ἡ γῆ σκοτίζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου· μοι φαίνεται ὅτι βλέπω μακρόθεν τὴν αἰγλήν τοῦ Βαλχάλα¹. Ἐζήτησα τοὺς υἱοὺς μας· ποῦ εἶναι; καὶ οἱ τρεῖς δὲν θὰ ἦναι ἢ εἰς τὰ μένων ἠνωμένοι ὡς ἡμεῖς. Πρὶν ἢ ἀποθάνω ἐπεθύμουν νὰ δῶσω ὀλίγας ἐπι συμβουλὰς εἰς τοὺς ἀετιδεῖς τούτους». — Μετ' ὀλίγον ἰδοὺ εἰσερχεται εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Ἐλγ κατήρης καὶ ὠχρός· τοῦτον ἀκολοθεῖ ὁ Ἄλφδαν γλυκὺς καὶ παιδικὸς τὸ ὄψος· καὶ μετ' αὐτὸν ἰδοὺ τέλος ὁ Φριτιόφ πλήρης χάριτος καὶ μεγαλείου ὑπερβαίνων καὶ τοὺς δύο κατὰ κεφαλὴν. — «Αἱ ἡμέραι μου πλησιάζουσιν εἰς τὸ τέλος των, υἱοὶ μου, ἤρξατο νὰ λέγῃ ὁ γέρον· βασιλεύσατε μετ' ἐμὲ ὡς ἀδελφοί· ἡ ἐνότις ὁμοιάζει πρὸς τὸν κρῖνον τὸν συγκρατοῦντα τὸν σιδήρον τῆς λόγξης. Εἶθε ἐπὶ τῆς διοικήσεώς σας ἢ εἰρήνη νὰ ὑπερισχύσῃ τῆς σκιάς τοῦ ξίφους καὶ ἡ ἀσπίς τιθεμένη πρὸ τοῦ σιτοβολῶνος νὰ χρησιμεύῃ ὡς κλειθρὸν εἰς τὸν γεωπόνον.

«Ὁ σοφὸς δὲν καταδυναστεύει τὸν λαόν· τὴν ἀξίαν ἔχουσιν ἀμφοτέρω· καὶ ὁ ἡγεμὼν δὲν δύναται τι ἄνευ τῶν ὑπηκόων του.

«Ἐλγ, ἔσο σταθερὸς, οὐχὶ σκληρὸς καὶ κυχωρῶ μάλλον ἐπὶ ταῖς σὰς ἢ ἐπὶ ταῖς τοῦ πατρός ἀρεταῖς· Ἄλφδαν, ἡ παιδικότης εἶναι χαρακτηριστικὸν τοῦ σοφοῦ, ἀλλ' ἀπόφυγε τοὺς ματαιοὺς χαριεντισμοὺς καὶ μίγνυε τὸ εὐθυμον μετὰ τοῦ ἐμβροθοῦς. Ἐκλεξὸν φίλον πιστὸν καὶ μόνον εἰς αὐτὸν ἐμπιστεύου διότι τὸ μεταξύ τριῶν μυστικόν, τὸ γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος.»

«—Κύριε ὑπέλαβεν ὁ Θόρστεν δὲν θὰ ἀπέλθῃς μόνος παρὰ τῷ Ὀδίν· ἀν' ἐν σῇ ζωῇ δὲν ἐχωρίσθημεν, καὶ ὁ θάνατος θέλει μᾶς ἐνώσει· εἰμι βέβαιος.

«Φριτιόφ, υἱέ μου, ἐκ τοῦ αὐρανίου προέρχονται εὐτυχίαι τε καὶ συμφοραί· ἡ ἰσχὺς ἔχει ἀξίαν, ὅταν ἡ φρόνησις καθοδηγῇ αὐτὴν καὶ ἡ ἀσπίς ἐπιφέρει κτύπημα βαρύτερον τοῦ ξίφους, ὡς πολλάκις ὁ νόμος

¹ Βαλχάλα διαμονὴ τῶν θεῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν μετὰ θάνατον.

ἀποθάνοντες ἐπιπέσειν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ εἰρηοφῶντος θεοῦ· ἐπὶ τῆς ἐν μιᾷ νυκτὶ σχηματιζομένης γέφυρῃ οὐδὲ πιστεύεις τόσον εἰς τοὺς γλυκοὺς λόγους τῆς ἀγαπητῆς σου κόρης. Ἡ σταθερότης τῶν γυλιῶν δὲν συνεπάγει καὶ τὴν τῆς καρδίας· τὰ ριζὰ καὶ τὰ λείρια κρύπτουσι πολλάκις ἐνέδραν· Ὁ ἀποθάνῃς ποτὲ καὶ ὅλα δσα ἐκέρδισας διὰ τῆς γενναιοτήτος σου θέλουσιν ἀπολεσθῆ· ἀλλ' εἶναι τι, ὅπερ οὐδέποτε ἀπόλλυται· τούτο δὲ εἶναι ἡ μετὰ θάνατον αἰωνία δόξα. Πράττε λοιπὸν τὸ δίκαιον, καὶ μὴ ἐπιχειρεῖς, ἡ εὐγενεῖς ἐπιχειρήσεις».

Οἱ γέροντες ὠρλήθησαν κατόπιν ἐπὶ μακρὸν περὶ τῆς παλαιᾶς φιλίας τῶν. Ὁ Βήλη ἐπήνεσε τὴν γενναιοτητα τοῦ Φριτιόφ καὶ ὕψωσε αὐτὴν μέχρι τῆς γεννήσεώς του.

«—Ἔστὲ ἠνωμένοι υἱοὶ μου, εἶπε πρὸς τοὺς νεανίας. . . Προστατεύετε τὴν θυγατέρα μου· νύξῃθη μακρὰν μου ἐν ἀναχωρητηρίῳ· προστατεύσατε τὸ εὐαίσθητον τοῦτο ἄνθος. Φροντίζετε περὶ αὐτοῦ, μὴ θύελλὰ τις τὸ καταθραύσῃ. Ἐλγ ἔσο δι' αὐτὴν φιλόστοργος πατήρ· ἡ σκληρότης ἐρεθίζει τὴν εὐγενῆ ψυχὴν, διὰ δὲ τῆς γλυκῆτος καταπαίθεται τις εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς.

«Καὶ τώρα, ὦ υἱοὶ, ἀποθέσατέ μας μεταξύ δύο πρασίνων λόφων, παρὰ τὰ σαπφείρινα τοῦ ῥυακος κύματα, ἀτινα ψιθυρίζουσιν ἐν ταῖς ἀκταῖς τὸ νεκρικὸν μέλος. Χαίροιτε· ἀφῆστε μᾶς μόνους ἢ προστασία τοῦ Θόρ καὶ τοῦ Ὀδίν ἐφ' ἡμᾶς».

Οἱ γέροντες ἀπέθανον καὶ ἐτάφησαν κατὰ τὴν παραγγελίαν των. Ἐπὶ τῆς ἐπιτάφου δὲ συνήθειαν καὶ κατὰ τὰς εὐχὰς τοῦ λαοῦ ὁ Ἐλγ καὶ ὁ Ἄλφδαν συνεβασίλευσαν. Ὁ Φριτιόφ, υἱὸς ἐλευθέρου γεωκλήμονος δὲν διεμοίρασε μετ' οὐδενός τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν. Αἱ κτήσεις του ἐξετείνοντο μέχρις ἐξ λευγῶν κυκλικῶς ἀπετελοῦντο δὲ ἐξ ὄρεων δασοστεφῶν καὶ πεδιάδων, ἐν αἷς ὠρμάζεν ὁ σίτος· ὅπισθεν δ' αὐτῶν ἐφαίνετο ἡ σμαραγδοκύμαντος θάλασσα. Αἰωνία ἀντεγάχων ἐν τοῖς ὕδασι των τὰ γιγαντιαία δάση, ἀτινα διέτρεχεν ἡ ἀλκή ἐν ἐλευθερίᾳ ποτιζομένη ἐν τοῖς ῥυακίοις. Παχέαι ἀγελάδες καὶ πολυάριθμα ποίμνια ἐνέμοντο ἐν ταῖς νομαῖς.

Τριάκοντα καὶ ἐξ ἀγαλίνωτοι ἐτι ἵπποι, τὴν χαλκὴν κεκοσμημένην δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν, καὶ στίλβοντα σιδήρα ἐπὶ τῶν ποδῶν· ἔχοντες ἐχρημέτιζον ἐν τοῖς σταύλοις. Πεντακοσίους ἄνδρας ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ ἡ αἴθουσα τοῦ πότου· περὶ τὴν ἀρῆναι καὶ χαλκῶ κεκοσμημένην τράπεζαν. Ἐνταῦθα ἐκένουν τὰ μεγάλα ἐκ κέρατος βονάσου κύπελλα, ἐνταῦθα ὁ ἀνευ ἀσύλου ὀδοιπόρος εὗρισχε γενναίαν φιλοξενίαν. Οἱ δύο βραχίονες τῆς ἐδρας τῆς τιμῆς ἐκοσμοῦντο διὰ τῶν προτομῶν τῶν θεῶν Ὀδίν καὶ Freyer¹. Μεταξὺ τῶν θεοτήτων τούτων ἐκάθητο μέχρι πρὸ μικροῦ ὁ Θόρστεν ἐπὶ ἀέρματος· μελαίνης ἀρκτου ἔχοντας τὰ μὲν χάσματα κεκοσμημένα διὰ πορφύ-

¹ Θεὸς τῆς εἰρήνης.

ρας, τούς δὲ ὄνυχας πεποικιλμένους δι' ἀργύρου. Καί ὅτε αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἐπιπτον διὰ μέσου τῶν κλάδων τῶν ἐλατῶν ἐπὶ τῶν κρῶν, τῶν ξυφῶν καὶ τῶν ἀσπίδων τῶν ἀνηρημένων ἐπὶ τῶν τοιχῶν ἔλαμπον ταῦτα ὡς ἀστέρες, καὶ ὁ πολεμιστῆς ἐξιστόρει εἰς τοὺς φίλους του τὰ ἀνδραγαθήματα του καὶ τὰ τοῦ πατρὸς του Βίκινγ, τὰς μέχρι τῆς Λευκῆς θαλάσσης ἐκδρομὰς των καὶ τοὺς ἀπειραριθμούς κινδύνους, ὡς διέτρεξαν. Ὁ οἶκος του ἦτο ἀφθόνως ἐφοδιασμένος ἐξ ὄλων τῶν ἀναγκαίων τῶ βίῳ· ὁ οἶνος καὶ ὁ σιτοβολῶν περιείχον ζωτροφίας καὶ οἶνον ἐν ἀφθονίᾳ. Ἐκτός δὲ τούτων καὶ κοσμήματα πολύτιμα, λάφυρα ἠττηθέντων ἐχθρῶν· ἰδίως δὲ τρία ἦσαν τὰ τιμαλφέστερα πάντων. Ἐἶφος χρησιμεῦσαν εἰς ἀπολύτρωσιν ἡγεμονόπαιδος αἰχμαλωτοῦ φρικώδους τέρατος ἦν τὸ πρῶτον· ἐκαλεῖτο Ἄγκορβάδελ καὶ μετέβαινε κληρονομικῶς ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν. Μετ' αὐτὸ διάχυσον ψέλλιον μετὰ γλυφῶν αἵτινες παρίστανον τὰς κατοικίας τῶν σκανδιναυικῶν θεοτήτων. Ληστής τις ἤρπασέ ποτε τὸ ψέλλιον, τοῦτο ἐν τῇ νεότητι τοῦ Θόρστέν· κατ' αὐτοῦ ἐξῆλθον ὁ φίλος του Βήλη καὶ αὐτὸς καὶ ἀνεκτῆσαντο τὸν θησαυρόν. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Θόρστέν ἐν ζοφερῷ σπηλαίῳ ἐπολέμησε κατ' ἐχθροῦ ἀοράτου ὅστις κατόπιν εὐρέθη ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ θάνατος· ἦτο ἡ πρώτη καὶ μόνη φορά αὕτη ἐν τῇ ζωῇ του, καθ' ἣν ἐτρόμαξεν ὁ Θόρστέν.

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΑΚΙ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

ἽΟμοιος τὴν Ὑδρα εἶπε ξερῆ, τὴν Ὑδρα δὲν ἤξερει.
Ἔχει δένδρι μὲ τὸν ἀνθὸ χεϊμῶνα καλοκαίρι
βρυσσούλαι μὲ κρῶα νερά καὶ μυγαλαῖς ἀκόμα
λές κι' εἶναι τόσαις ἄμορφαις σὲ λουλουδένιο στῆμα.

Μὰ ἕνα μ' ἀποτρέλανε ἕψηλὸ κυπαρισσάκι
σὲ μὴν αὐλῇ περὶ φανῆ, σ' ἕνα περιβολάκι.
ἽΟπου καὶ νᾶσαι φαίνεται, ἀκοῦς τὸ φύσημά του
καὶ τραγουδοῦν κάθε αὐγὴ τὰ τρυφερὰ κλαδιά του.

Κυπαρισσάκι μ' ἄμορφο! σ' τὸν Ἰσκιό σ' ἀποκάτου
ὁ ὕπνος ἄς μ' ἐδρῶσιζε μὲ τ' ἀπαλὰ φτερά του,
στὸν Ἰσκιό σ' ἄς εὐτύχιζα γλυκὰ νὰ ἔαποστάσω
κι' ὅλη τὴν γῆ σὲ μιὰ στιγμή ὅλη νὰ τὴν ξεχάσω.

ἽΕν Ὑδρᾷ, Ἀπρίλιος 1876.

Α. ΜΩΡΑΪΤΙΑΝΗΣ.

Δηλητηρίασις διὰ τοῦ καπνοῦ. — Σταγῶν νικοτιανῆς τεθεισα ἐπὶ τῆς γλώσσης κυνὸς δηλητηριάζει αὐτὸν ἐν ἀκαρεῖ. Τὸ ἐκατόστὸν μέρος γραμμαρίου νικοτιανῆς τεθὲν ὑπὸ τῆν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν βραχίονα ἐπιφέρει ναυτίασιν καὶ λειποθυμίαν. Πέντε ἢ ἐξ σιγὰρα ἐκ τῶν κοινῶν ἐμπεριέχουσιν ἐξ ἑως ἐπτὰ γραμμάρια τοῦ δηλητηρίου τούτου, ὅπερ συγκεντρού-

μενον δύναται νὰ θανατώσῃ τρεῖς ἀνθρώπους. Ἐκ τούτου λοιπὸν οἱ καπνίζοντες ὑπόκεινται εἰς πολλὰς καὶ ποικίλας νόσους. Οἱ ἰατροὶ τῆς Γερμανίας ἀποδίδουσι τὸ ἥμισυ τοῦ θανάτου μεταξὺ τῶν νέων εἰς τὸν καπνόν. Ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία τῶν τεχνῶν ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ ἐνεκα τῆς κακῆς ἐπὶ τοῦ νοῦς ἐπιρροῆς αὐτοῦ, καθότι πολλοὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ καταπίνουσι δυσπεπτικοὶ, φρενοβλαβεῖς καὶ μανιώδεις. Οἱ πλείστοι τῶν αἰφνυδίων θανάτων προέρχονται ἐκ τοῦ καπνοῦ.

Ἀριθμοί. — Κατὰ τὸ 1875 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου ἐπισκεφθέντων τὴν Μέκκαν καὶ Μεδίαν προσκυνητῶν ἀνῆλθον εἰς 150,000.

ἽΟ ἀριθμὸς οὗτος ὅσῳ ὑπερβολικὸς καὶ ἂν ἦναι δεικνύει οὐδὲν ἥττον ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς Μέκκαν προσκυνητῶν ἠλαττώθη. Οἷος ἐν τούτοις θρησκευτικὸς ζῆλος παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς! Πόσοι τῶν ἐνθέρμων τούτων τοῦ Προφήτου μαθητῶν φθάνουσι θνήσκοντες πρὸ τῶν θυρῶν τῆς Μέκκας μὲ μίαν μόνην εὐχὴν εἰς τὸ στόμα: νὰ τοὺς σύρωσιν ἐτι μέχρι τῆς ἱερᾶς πόλεως!

ἽΥπολογίζεται ὅτι ἂν ἕκαστος προσκυνητῆς ἀφί-νει τὸ ποσὸν 400 φράγκων φέρουσι κατ' ἔτος ταῦτα τὸ ποσὸν 60,000,000 φράγκων. Προστιθεμένης δὲ εἰς ταῦτα καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀναθημάτων ἔχομεν ὀλικὸν ποσὸν 72,000,000 φράγκων, εἰσαγομένων κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν προσκυνητῶν εἰς Μέκκαν.

Ἀξιότιμη κύριε συντάκτα.

ἽΕν τῇ ἐν τῷ 5^ῳ φύλλῳ περὶ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων καταστατικῆ σας ἐν τῇ περὶ ἐλεημόνος εταιρίας παραγράφῳ ἐλησημονήσατε φαίνεται νὰ προσθήσητε καὶ 65 ἄλλας χιλιάδας δραχμῶν, ἄς ὁ κ. Βαλασόπουλος ὑπεχρέωθη νὰ προσθήση εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτῆς δι' ἀποφάσεως τοῦ Α'. Ὑπουργοδικεῖου καὶ αἵτινες προέρχονται ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν.

Ταῦτα ἐσημείωσα ὑμῖν στηριζόμενος ἐπὶ τῆς τελευταίας παραγράφου καὶ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας φιλίας. Μεθ' ὁ μὲν πάντοτε ὄλωσ σὸς

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Κ...

ΛΥΣΙΣ Ε' ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

ΗΛΙΟΣ — ΗΛΟΣ

ἽΕλυσαν αὐτὸ οἱ κκ. Κ. Δαμηράλλης, Ν. Δάρδης καὶ ἽΑβραάμ Ι. Κασσώφλας ἐκ Βιτωλίων.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

ἽἩ γυνὴ ἢ μαλλωτὸς
τίκει παῖδα ἄμαλλον.
Καὶ ὁ παῖς ὁ ἄμαλλος
τίκει παῖδα μαλλωτὸν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Δ'.

ἽΔύστηνος εἶχεν ἀδελφὸν ὅστις ἀπέθανεν. ἽἌλλ' ὁ ἀποθανὼν δὲν εἶχεν ἀδελφόν. Τίς ἢ μεταξὺ δύστηνου καὶ ἀδελφοῦ συγγένεια;